

Paaspreek 2020

Lieve gemeente

“Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt”: dit zinnetje heb ik in de afgelopen weken veel gehoord. Ook de ouderen onder ons zeggen, dat zij zich uit hun lange leven aan niets vergelijkbaars kunnen herinneren. Deze coronacrisis is zo anders dan alles wat ze hebben meegemaakt. En bijna elke dag moet je je op een nieuwe situatie instellen, aan nieuwe omgangsregels wennen, nieuwe jobstijdingen verwerken.

Natuurlijk beleeft ieder van ons deze crisis weer anders. Kinderen maken zich minder zorgen om hun gezondheid maar missen vooral hun vriendjes. Alleenstaande oudere mensen lijden onder de eenzaamheid. Wie van thuis uit werkt, is druk bezig om werk, huishouden en kinderen met elkaar te combineren.

Wie zijn baan is kwijtgeraakt, is nu koortsachtig op zoek naar werk.

Ook als we zelf niet tot de risicogroepen behoren, maken we ons wellicht zorgen over grootouders, vriendinnen of vrienden met een zwakke gezondheid.

Weer anders is het voor diegene, die zelf ziek geworden is en zich afvraagt of hij of zij het zal halen. Anderen onder ons moeten onder extreem moeilijke omstandigheden afscheid nemen van lieve mensen. Het is verschrikkelijk als je niet bij stervende mensen kan zijn, die je liefhebt.

Artsen en verplegend personeel staan ongelooflijk onder druk. Ook voor hen is deze situatie compleet nieuw, ook zij kunnen niet voorspellen, hoe deze crisis zich zal ontwikkelen.

Velen maken zich zorgen over hun werk. Zal mijn eenmansbedrijf overleven? Kan ik mijn baan behouden?

Maar hoe verschillend wij ook in deze crisis staan, hoe verschillend ook de last mag zijn, die we in deze tijd te dragen krijgen, zijn er toch ook gevoelens, die ons met elkaar verbinden.

Velen van ons vragen zich af hoe het verder gaat, wanneer er aan deze crisis een einde zal komen. Velen zijn ten diepste bezorgd en zijn bang voor wat komen kan.

En wij allen zoeken naar tekenen van hoop.

Ons leven speelt zich nu vooral binnen de eigen vier muren af. Velen voelen zich opgesloten, afgesneden van de wereld en dat maakt hun zorgen en hun angst nog groter.

Het lijkt mij, dat we juist nu de woorden van het paasverhaal nodig hebben. Het paasverhaal vertelt ons wat er gebeurt met de leerlingen en vrouwen, die Jezus waren gevolgd. Toen Jezus terechtgesteld werd, is hun wereld ingestort.

Met ontzetting hebben ze gezien, dat met één klap alles voorbij was. Alles waarin ze hadden geloofd, alles wat hun leven zin en inhoud had gegeven. Ze zijn het noorden kwijt, maar zijn ook bang voor wat er zou kunnen komen.

Johannes schrijft: *“De leerlingen waren bij elkaar: ze hadden de deuren afgesloten omdat ze bang waren.”*

Ook de leerlingen kunnen niet meer naar buiten, ze hebben zich in hun eigen woning teruggetrokken, ze zijn bang en voelen zich bedreigd. Ze vragen zich af, wat komen zal.

Je zou verwachten dat daarmee alles voorbij zou zijn geweest. En toch is het heel anders gelopen. Dit was het begin van een fulminante beweging.

En de evangelisten beschrijven wat de wending gebracht heeft.

De engel in het paasverhaal zegt tegen de vrouwen, die naar het graf komen: *“Weest niet bevreesd.”*

De vrouwen zijn ten diepste getroffen. Want dat zijn precies de woorden, die Jezus zelf herhaaldelijk heeft gebruikt. Telkens als hij zieken, blinden en lammen, mensen die elke hoop verloren hadden, toesprak, gebruikte Jezus precies deze woorden: *“Wees niet bevreesd.”*

Hij gebruikte deze woorden niet om de mensen te sussen. Jezus wist dat de mensen goede redenen hadden om bang te zijn.

Hun zorgen waren heel reëel.

Maar soms wordt angst tot een permanent gevoel, dat alles beheerst, dat de mensen niet meer helpt maar hen juist verlamt en hun leven tot stilstand brengt. En dat maakt alles nog veel erger. Dat verhindert dat ze de weg in het leven weer vinden.

Het valt op: Juist deze woorden staan helemaal aan het begin van het Lukasevangelie, het allereerste dat de engelen tegen de herders zeggen, is: "*Weest niet bevreesd!*"

En ze staan ook aan het slot, in de opstandingsverhalen. Deze woorden omsluiten het verhaal van Jezus van Nazareth. Van Kerstmis tot Pasen moeten wij horen: "*Wees niet bevreesd.*" En ook op alle dagen daar tussenin.

Jezus voelde zich volkomen geborgen in Gods liefde. Voor hem stond aan het begin van zijn bestaan God. Jezus leefde in de zekerheid door God bevestigd en geliefd te worden en kon zich niet voorstellen, dat aan Gods liefde ooit een einde zou komen.

Als God bestaat, zo wist Jezus, dan wil Hij niet dat mensen verloren gaan. Als God liefheeft, is er niets, dat aan die liefde een einde kan maken, ook de dood niet. Sterker dan de liefde is de dood.

Uit deze onvoorwaardelijke liefde heeft Jezus geleefd. Deze liefde maakte het mogelijk, dat hij zijn eigen angst kon laten varen. Deze liefde gaf hem de kracht op zijn beurt weer vele anderen mensen lief te hebben.

De vrouwen die naar het graf zijn gekomen hebben zichzelf en de leerlingen in die eerste dagen aan de woorden van Jezus herinnerd. Met elkaar hebben ze ontdekt dat de woorden van Jezus ook na zijn dood niets aan kracht hebben ingeboet, integendeel.

Ook zij kunnen op hun beurt hun angst laten varen en de mensen de goede boodschap brengen.

Hun nieuwgewonnen vertrouwen in God was geen wondermiddel, dat alles meteen anders maakte. De vrouwen en de leerlingen hebben ongetwijfeld nog lang om Jezus gerouwd. Ze hebben geworsteld om Jezus' woorden met hun eigen leven te vullen. Het viel waarschijnlijk niet altijd mee om met elkaar christelijke gemeente te zijn en de woorden van Jezus levend te houden.

Hun zorgen, pijn en verdriet waren niet verdwenen. Pasen betekent niet, dat alle leed geleden, dat alle problemen verdwenen zouden zijn.

Maar op Pasen wordt de angst kleiner en de hoop weer groter.

Pasen vieren betekent voor ons vandaag telkens weer opnieuw naar tekenen van Opstanding te zoeken. Pasen vieren betekent te zien waar Pasen zichtbaar en ervaarbaar wordt.

Er waren in de afgelopen weken, zo lijkt mij, telkens en op vele plaatsen verbazingwekkende en hoopgevende vormen van solidariteit, van menselijkheid, van hoop te zien en te horen.

Zoveel mensen hebben mij verteld dat burens, soms burens waar ze nauwelijks contact mee hadden, spontaan hebben aangeboden om boodschappen of klussen te doen.

Honderden studenten hebben in Zürich spontaan aangeboden om in de ziekenhuizen als vrijwilligers te werken.

Mensen die vroeger een opleiding als verpleegkundige hebben gedaan hebben hun regionaal ziekenhuis opgebeld en gevraagd waar ze kunnen helpen.

We hebben gezien, hoe onbekenden in Italië met elkaar begonnen te zingen, om de angst en de zorgen een moment te vergeten.

Mensen zijn in deze dagen ongelooflijk creatief en vinden nieuwe wegen om toch contact te houden met elkaar.

Met verbazing merk je dat het gekrakeel van de politieke partijen ook eens kan ophouden. En je hoort politici of wetenschappers op televisie zeggen, dat de economie écht niet voorop staat.

«*De mensen die sterven, kunnen we niet terughalen*», zei Bill Gates in een interview. «*Maar de economie kunnen we later altijd weer opbouwen.*»

Wat een nieuwe geluiden, wat een nieuwe inzichten! Kiemt hier misschien ook een nieuwe vorm van met elkaar leven?

Wat waren uw paasmomenten in de afgelopen weken, lieve gemeente? Laten we er toch bewust naar zoeken! Laten we toch ontdekken waar in deze zorgelijke tijd nieuw leven ontluikt, waar mensen zich niet bij de dood neerleggen maar geloven dat de liefde sterker is dan de dood.

Ik wens u een gezegend paasfeest.

Amen.